

**Doug CASEY
John HUNT**

ASASIN
High Ground

Traducere: Victor Ionescu

SENSE OF SELF PUBLISHING
Bragadiru
2026

Cuprins

	Prolog	11
1	Executarea pedepsei	13
2	Vremuri grele	19
3	Furiile Romane	33
4	Dați Cezarului ce este al Cezarului	44
5	O tornadă numită Rainbow	56
6	Răul, și unele păcate mărturisite	65
7	O întâlnire neașteptată	71
8	Asasiyun	78
9	Un magazin	87
10	Alt magazin	95
11	Miliardar din întâmplare	110
12	Trei întâlniri ale minților	116
13	Rezolvând probleme, creând rețele	122
14	Tipul apolitic mușcând câinele politic	126
15	Etajul 4	136
16	Conștientizarea situației	139
17	Ghinion și minciuni	149
18	O revoluție liniștită, în mare parte nonviolentă	155
19	Ținutul interior	165
20	Oportunitate iminentă	175
21	Prânz cu prietenii-dușmani	189
22	Înapoi acasă	209
23	Plan de acțiune	215
24	Filozofie și feromoni	222
25	Whisky și praf de pușcă	235
26	Statul Profund	244
27	Homo Novus	255
28	Complotul de noapte	258
29	Un climat mai bun	263
30	Marmote pe plajă	274
31	O problemă tot mai gravă care necesită o soluție sigură	278
32	O aventură în Paradis	285
33	Infernul crypto	292
34	Chemnitz la lucru	302
35	Raport post-acțiune	310
36	Raheem	315
37	Nebunie morală	322
38	Estul întâlnește sud-vestul	330
39	Contracte inteligente	335
40	Campanie	342
41	Adevăr sau minciuni	353
42	Un atac subtil pe calea aerului	359
43	Escaladare continuă	366

44	Înapoi la școală	371
45	Muncă de spion	377
46	Urmărirea țintei	385
47	Ziua „Vino cu arma la școală”	394
48	Stres post-traumatic	399
49	Reality TV	403
50	O criză bine gestionată, care nu a fost irosită	406
51	O altă miliție decât cea a străbunicului tău	412
52	Victoria e aproape	424
53	Diagnostic greșit	431
54	Justiție de tip Vigilante	435
55	Sacrificare	447
56	Patul de moarte	452
57	Paradisul redescoperit	459
58	The Post	473
	Epilog	476

"Cel care se luptă cu monștrii
trebuie să fie atent
să nu devină el însuși un monstru.
Și dacă privești îndelung
în abis,
abisul se va adânci și el în tine."
--- Nietzsche

Prolog

UNII oameni pur și simplu trebuie să dispară.

Cu ținta fixată prin luneta puștii, Charles Knight putea vedea respirația condensată a bărbatului aflat la o sută cincizeci de metri distanță. Își observa ținta cum urca o pantă ușoară spre cea de-a treia lovitură. Un caddy¹ îi înmână bărbatului crosa. Aceasta, cu un cap de dimensiunea unui mic pepene, compensa mușchii săi slabi și trăsăturile firave. Acest teren de golf excelent îngrijit deservea trei sute de membri de elită, dornici să pătrundă pe teren de îndată ce noroaiele din iarnă se mai risipeau. Dar nu se întâmplase încă. De aceea, Paul Samuels juca singur în acea dimineață devreme. Caddy-ul urma să fie singurul martor.

Ascuns printre copaci, Charles studia capul chel și fața ridată a lui Samuels; părea la fel de inofensiv ca orice jucător de golf în etate. Nu arăta deloc ca un criminal responsabil pentru conducerea economiei mondiale pe marginea prăpastiei și pentru transformarea a milioane de oameni în iobagi moderni. Dar Charles nu era acolo pentru a contempla persoana respectivă. De fapt, aproape că nu-l vedea ca pe un om, ci ca pe o ființă a cărei natură era... ne-pământeană.

Samuels a arătat spre câteva pete de pe fața crosei și, curățându-le singur, l-a certat cu năduf pe caddy. S-a aplecat să-și plaseze mingea, a apucat crosa, s-a unduit din șolduri, și-a îndoit ușor genunchii, a tras înapoi crosa și a lovit. A stat complet nemișcat la finalul mișcării sale, privind în josul terenului ca și cum ar fi așteptat ca Charles să acționeze.

Alegerea era binară: a ucide sau a nu ucide. Charles a dezbătut îndelung problema în mintea sa. Era o chestiune de bine și rău, dar nu era o problemă simplă. Dacă Samuels l-ar fi amenințat cu o armă, nu ar fi avut nicio îndoială - desigur că l-ar fi ucis. L-ar fi ucis și dacă ar fi amenințat un

¹ Asistentul jucătorului de golf.

prieten. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă amenința un străin? Ce ar fi fost dacă amenința o întreagă societate? Și oare nu existau alte modalități de a rezolva problema? Studenții la filosofie încercau să pară deștepți întrebând dacă ar fi fost benefic să-l ucidă pe Hitler când era bebeluș. Mintea lui Charles a desfășurat multe argumente pro și contra unor dileme similare. Odată ce a tăiat prin norme legale și religioase arbitrare, argumentele raționale se echilibraseră. Poate că o întrebare mai potrivită nu era dacă avea dreptul să-l ucidă pe acest bărbat, ci mai degrabă, avea dreptul să-l lase în viață? Inteligența lui încă nu furnizase un răspuns definit, dar instinctul său - combinația practică de înțelepciune și experiență - îi spunea să tragă.

Cadrul carabinei .300 Winchester Magnum se sprijinea pe o mică moviliță de pământ pe care Charles o formase chiar înainte să se așeze în poziție culcată, o postura complet relaxată, dar care îi oferea punctul natural de țintire dorit, protejat de priviri indiscrete. Și-a apăsât obrazul contra patului și a expirat.

Nu bătea deloc vântul. Aerul era cristalin. Winchesterul era reglat pentru această distanță confirmată, așa că nu trebuia să facă ajustări la lunetă. Nu erau alte variabile importante. Păsările păreau să fi încetat să ciripească. A întins ușor degetul arătător, trăgându-l înapoi pe un trăgaci fin reglat. Eliberarea finală a percutorului trebuia să fie lină. Pentru o țintă aflată la o sută cincizeci de metri, nu era permis niciun reflex anticipativ, nicio mișcare a țevii. Degetul său se apropia tot mai mult, ispitind arma ca și cum ar fi mângâiat ivoriul unei clape de pian. Chiar și prin dopurile de urechi, sunetul prafului de pușcă explodând în cartuș îi asaltă auzul lui Charles, în timp ce reculul puternic îi lovi umărul. Mirosul sulfurii arse a sosit apoi, acru, dar revigorant în doza mică. Fumul i-a atins ochii.

A stat pentru o clipă să-l privească pe bărbat cum cade la pământ. Dar nu se vedea deloc sânge. Întorcându-se prin pădure înapoi cinci metri, s-a ridicat, a băgat pușca și suportul său în geanta de golf și a plecat spre mașină. A accelerat în josul unor drumuri de serviciu înguste, făcând o manevră pentru a evita o veriță rătăcită.

Niciun nor nu întuneca cerul de un albastru pur.

Dar norii unei iminente furtuni economice și politice întunecau mintea lui Charles. Furtuna nu va copleși doar Statele Unite, ci întreaga lume. Există un risc real în această ieșire de dimineață. Consecințele nu erau clare.

A inhalat profund, în căutarea zadarnică a calmului.

Charles dovedise cu mult timp în urmă că avea capacitatea de a ucide un dușman, cu premeditare și intenție. Și această abilitate fusese perfecționată în urma a optsprezece luni în sistem.

Dar se gândea la o modalitate mai bună de a neutraliza acest criminal jucător de golf.

Și aceasta va fi mult mai eficientă decât moartea lui.

Executarea pedepsei

CU optsprezece luni în urmă, Charles fusese supus încarcerării, după cum îi plăcea sistemului să formuleze.

Atunci a început o perioadă de plictiseală fără sfârșit, punctată de momente de frică și durere. Zgomotul asurzitor al vocilor masculine și al metalului lovindu-se, duhoarea toaletelor umplute peste refuz și a substanțelor de curățat industriale, precum și iluminarea intensă, specifică unei camere de interogare, îi atacau fără milă toate simțurile. Mediul genera furie și o criminalitate incipientă în rândul gardienilor. Totuși, aceștia puteau pleca după un schimb de opt ore. Nu același lucru era valabil pentru prizonieri.

Karma proastă pătrundea fiecare colțișor al acelui loc. Furia putea avea un scop util uneori, dar era o emoție de bază, o rudă a fricii, urii, antagonismului și ostilității. Pe măsură ce stătea, se întindea sau se plimba în cercuri mici, Charles simțea toate acestea pe o scală. Nu îi plăcea persoana în care viața din închisoare îl transforma.

Nu suferise niciodată de plictiseală înainte. Cu excepția perioadei copilăriei sale în școlile publice, rămăsese liber și activ. Școlile erau doar constrângeri și pasivitate. Înceau să-i dirijeze gândurile, să-i limiteze ceea ce putea spune și să-l facă să facă lucruri lipsite de sens. Închisoarea părea o versiune extremă a școlii. Nevoluntară, concentrată pe reguli și condusă de pedepse. Dar mai strictă și plictisitoare.

Și spre deosebire de școală, era foarte, foarte periculoasă.

Îngrămădită de betonul instituțional, oțelul gri și restricțiile inflexibile, frustrarea își împărtășea locul cu resentimentele în mintea celor mai mulți prizonieri. Cheia era să separe situația exterioară de ființa sa interioară, ceea ce necesita efort. Charles știa că îi va lua o autodisciplină de fier

pentru a-și menține mintea și mușchii activi și apti. O minte inactivă devenea slabă, la fel ca și mușchii inactivi.

A fost ținut în izolare „pentru siguranța sa” în penitenciarul federal de la Lee, Virginia, în primele trei luni după ce fusese condamnat la douăzeci de ani de către o instanță federală din DC. Toată sentința, cu excepția a șase luni din pedeapsă, urma să fie suspendată. Apoi, ar fi fost din nou liber.

Charles mânca mecanic trei mese neatractive pe zi: variații de fulgi de porumb dimineata, un sandviș cu salam uscat la prânz, și un fel de carne misterioasă cu legume fierte prea mult și piure de cartofi instant, la cină. Fără nicio legătură cu lumea exterioară, și-a pierdut treptat conștiința despre evenimentele curente. Era cea mai rea formă de izolare, o cameră de privare senzorială eficientă. Fără stilou, fără hârtie, fără cărți. "Acasă" îi era format din patru pereți aspri, un tavan înalt și o podea tare, toate din oțel și beton rece. Fără fenererie: lumina pătrundea prin dreptunghiuri aproape de tavan, concepute prea înguste pentru ca un om să se strecoare, dar destul de mari pentru șoareci și gândaci.

Absența lucrurilor pe care le dorești, prezența celor pe care nu le dorești. Izolarea însemna lucruri diferite în diferite vremuri și locuri. Un coșmar adevărat în zilele lui Henri Charrière² din Papillon în Guiana Franceză, unde căldura și întunericul domneau. O altă variantă de coșmar în Alcatraz³, unde frigul și întunericul își făceau de cap. În pușcăriile moderne din SUA, însemna că ești singur într-o celulă psihologic umedă de doi pe trei metri. Cei mai mulți prizonieri o disprețuiesc, indiferent de secol sau loc; e o formă de tortură, un pas deasupra fiind îngropat de viu, chiar și atunci când li se oferă cărți, materiale de scris sau un televizor.

Dar în acele prime trei luni, poate ca o pedeapsă pentru judecătorul care suspendase 98% din sentință, Charles nu a primit nimic din acestea.

Izolarea forțată și monotonia lasă puțin loc pentru a ocupa mintea unui prizonier, în afară de mirosurile și sunetele altor deținuți - și amintirile trecutului, majoritatea lor rele. Un condamnat recunoaște că viața lui nu îi mai aparține. Asta îi duce pe unii la nebunie: nu e o călătorie lungă pentru cei care deja se zbăteau în nevroze.

În izolare, nu ai altă alegere decât să-ți vezi de treburile tale. Așa că Charles a decis să-și facă din asta o misiune: să devină mai puternic și să nu lase locul să-l distrugă. A hotărât că, doar pentru că mediul său era suboptim, nu înseamnă că avea o scuză să se abată de la codul său: *mens sana in corpore sano*. O minte sănătoasă într-un corp sănătos.

Își exercita mâinile pe o clapă de pian imaginar, interpretând muzica pe care a îndrăgit-o cel mai mult de-a lungul vieții. Degetele îi reaminteau mișcările, ochii își imaginau clapele, iar mintea îi îmbina sunetele.

2 Henri Charrière - scriitor francez și fost prizonier, cunoscut pentru romanul său autobiografic „Papillon.” Născut pe 18 noiembrie 1906 în Ardèche, Franța, Charrière a devenit cunoscut pentru evadările sale îndrăznețe din faimoasa închisoare de pe Insula Diavolului.

3 Alcatraz este o insulă situată în Golful San Francisco, cunoscută mai ales prin închisoarea sa, care a funcționat din 1934 până în 1963.

Repetase acțiunile mecanice ale pianului vechi de o sută de ani la care cântase prima dată în copilărie, în Montana. Cât îi permitea, revedea fugile lui Bach și concertele lui Mozart. După câteva săptămâni, notele începeau să răsună în mintea sa pe măsură ce adormea și pe când se trezea. Muzica fină se transformase în halucinații auditive.

Ca majoritatea prizonierilor, își desfășura o rutină de flotări, aerobic, genoflexiuni cu sărituri și abdomene. Dar Charles mergea mai departe. Își planificase ceva mai provocator și benefic.

Avea de gând să petreacă o oră exersând lovituri și pumni de Tae Kwon Do. Era mai bine să stăpânească perfect câteva mișcări de bază decât să aibă o sută altele slabe. Apoi, câteva kata⁴ pe care mușchii săi le memoraseră cu ani în urmă. Le adaptase pentru a se încadra pe puntea bărcii sale cu vele în timpul traversărilor lungi, ceea ce se dovedea convenabil acum, dat fiind spațiul din celulă. Deși reprezentau mișcări de dans, loviturile și blocajele stereotipe dar puternice erau utile pentru lupta corp la corp.

Se odihnea o oră, apoi practica formele de tai chi pe care le învățase în Orient. Dacă karate era o artă marțială dură - bazată pe viteză și putere - tai chi era una soft, bazată pe precizie și atenție: o meditație în mișcare; o cărare diferită urcând spre stăpânirea mentală, spirituală și fizică.

Uneori, făcea shadowboxing. Boxul occidental devenise, în mod nedrept, subestimat în comparație cu artele marțiale orientale de autoapărare. Un bun boxer era egalul oricărui karateka. În confruntările de stradă, mulți studenți la karate ajungeau pe jos după ce încercau să-și impresioneze adversarii cu lovituri înalte sau cu rotiri. Utilizarea uppercut-ului, a croșeului și a loviturilor încrucișate - care aproape că nu există în repertoriul oriental - putea fi mai utilă decât loviturile exotice.

Lucra la mișcările de Krav Maga⁵ pe care le învățase în cadrul unei serii de cursuri din Tel Aviv. Spre deosebire de karate, tai chi sau box, nu se aplica niciun element de artă sau sport. Aceasta combina mișcări și metode din toate artele marțiale, bazându-se doar pe simplitatea și letalitatea lor. Extrem de practice, aceste tehnici erau uneltele ale unui luptător cu adevărat determinat să își doboare adversarul.

Își dedica o oră în fiecare zi pentru yoga, făcând pozițiile pe care le prefera, dar și pe cele pe care le plăcea, care îi provocau cel mai mult corpul. Respirația și meditația în postura lotus erau atât mai plăcute, cât și mai dificile decât orice altceva făcea. Celelalte practici, menite să-l pregătească pentru violență, păreau mai logice într-o închisoare. Dar în izolare, principalul dușman erau engramele⁶ îngropate în propriul psihic.

4 Kata este o formă de exercițiu practică utilizată în arte marțiale, în special în karate, judo și alte discipline. Aceasta constă în secvențe prestabilite de mișcări, tehnici și poziții, realizate adesea în mod solo.

5 Krav Maga este un stil de arte marțiale dezvoltat în Israel, cunoscut pentru abordarea sa practică și eficientă în autoapărare.

6 Engramele sunt termeni folosiți în psihologie și neuroștiință pentru a descrie urmele de memorie sau experiențele stocate în creier.

Repetarea unei mantra pentru a liniști „mintea maimuță” necesita timp, pe măsură ce maimuța sărea prin conștiința lui, provocând distragerea. Atunci când se așeza în zazen⁷, își transporta ființa din închisoare într-o livadă de cireși japonezi, cu un râu șerpuiind.

În afară de cele mai simple facilități, o saltea subțire și o pernă uzată și pătată, timpul era tot ce avea din belșug în acel loc. Cei mai mulți prizonieri considerau timpul un alt dușman, dar Charles nu avea de gând să-și risipească cea mai valoroasă comoară. Din cele douăzeci și patru de ore, opt erau rezervate pentru somn, trei pentru sieste și odihnă, o oră pentru mâncat, spălat și necesități. Dintre cele douăsprezece rămase, șase erau dedicate rutinei sale fizice și spirituale. Asta lăsa alte șase ore pentru exercițiul disciplinat al intelectului său.

Organizarea rutinei sale fizice era relativ simplă și repetitivă. Organizarea rutinei mentale însă, era potențial la fel de complexă ca o bibliotecă uriașă. Totul era interconectat, așa că putea începe de oriunde. Împărțea cunoștințele în științe și arte, începând cu A. Accesa și organiza ceea ce știa despre astronomie - dimensiunile planetelor, distanțele până la alte galaxii, caracteristicile stelelor, cum marile genii, de la Galileo la Hubble, descoperiseră totul. Se surprindea singur cât de multe putea accesa din memorie acum că avea timpul și motivația necesară. Dar îl întrista să recunoască cât de mult nu știa sau nu își mai putea aduce aminte.

Biologia, chimia, geologia, fizica și zoologia au urmat, împreună cu subiecte ce estompează granițele domeniilor.

La fel și cu artele: arhitectură, istorie, literatură, muzică, pictură, sculptură. Mnemonica și palatul său al memoriei îi aminteau de unde venise și încotro se îndrepta. Filtra prin cunoștințele sale despre Grecia și Roma antică, cât putea de aproape. Tot ceea ce i se întâmpla acum se întâmplase și altora înainte. Completa oare golurile istorice cu imaginația sa? Fără doar și poate. Asta făceau istoricii academici în zilele noastre. Ceea ce își amintea despre Iliada era de fapt din carte sau doar o reconstrucție dintr-un film? Avea vreo valoare mai mare să cunoască istoria antică reală decât să știe toate cele șaptezeci și trei de episoade din **Game of Thrones**? Poate că nu conta. Într-o mie de ani, oamenii ar putea crede că Pompeius și Cato erau ficțiune, iar Tyrion și Daenerys⁸ erau reali. Istoria și literatura se combină pentru a crea mituri, iar miturile sunt cele după care oamenii trăiesc cu adevărat.

Se învărtea în jurul cunoștințelor sale despre chimie. Încercările lui Charles de a vizualiza tabela periodică a elementelor se dovedeau a fi o provocare. Dar își amintea că Francium, numărul 87, era probabil cel mai rar element, având doar o uncie prezentă în crusta terestră în orice moment, deoarece chiar și cel mai longeviv izotop al său avea o perioadă

7 Zazen este o formă de meditație specifică tradiției Zen din budism. Cuvântul „zazen” se traduce literal prin „meditație așezată”.

8 Tyrion Lannister și Daenerys Targaryen sunt două personaje centrale din seria „Urzeala tronurilor” (Game of Thrones) de George R.R. Martin.

de înjumătățire de doar douăzeci și două de minute. Era probabil mai relevant pentru viitorul său să știe mai multe despre Thaium, numărul 81. Sărurile sale inodore erau o otravă cu acțiune lentă, ușor absorbită chiar și prin piele. Și poate că mai târziu ar folosi cunoștințele că Sodiu, Potasiu și Cesiul erau printre metalele care explodează instantaneu atunci când sunt aruncate în apă.

Înțelegerea lui despre modul în care funcționa lumea și istoria tehnologiei creștea pe măsură ce integra tot ce știa într-o enciclopedie mentală. În nopțile rare când nu putea dormi, își aminti detalii despre prietenii și dușmanii săi din trecut, contemplând întrebări pe care mulți nu le consideră adecvate. Care este esența unui adevărat prieten? Cum poți recunoaște un dușman? Analiza ce a cauzat cele mai negative experiențe ale sale. În ce măsură au avut loc din cauza unor disfuncționalități ale lui însuși? Cum ar putea remedia acele disfuncționalități? Își classifica cine l-a atacat pe nedrept, de ce, și când și cum ar fi putut trata el pe alții injust. Retrăia detaliile interacțiunilor sale.

Aceste prime trei luni în izolare i-au permis să-și evalueze esența. Încarcerarea lui era destinată să fie o formă de tortură, dar el încerca să o transforme în ceva la fel de valoros fizic ca un câmp de antrenament pentru sportivi profesioniști, la fel de valoros mental ca o transfuzie dintr-o bibliotecă, și la fel de valoros spiritual și psihologic ca timpul petrecut într-un mănăstire taoistă.

* * *

Fiecare are defecte. Aceste defecte îi determină să se rănească pe ei înșiși și pe alții. Pentru mulți, acele defecte nu sunt esența lor. Totuși, unele persoane aveau un caracter atât de toxic încât defectele lor copleșeau elementele lor mai bune. În închisoare, atât deținuții, cât și gardienii își purtau viciile pe chipuri ca pe niște medalii de onoare. Criminalii declarați aveau nevoie să fie izolați de societate. Mult mai periculoși, dar mai puțin evidenți, erau criminalii ascunși. Aceștia distrugau vieți ca o setare implicită, uneori doar pentru amuzamentul lor, așa cum Iago l-a distrus pe Othello⁹. Preferau să lovescă fără preaviz, ca o viperă ascunsă în spatele unor bușteni. Charles avea o aversiune deosebită față de cei care tindeau să erodeze, mai degrabă decât să adauge, valoarea. Difil de identificat, ei prosperau atât în afara, cât și în interiorul închisorii. Suferea adesea din cauza întâlnirilor cu ei. Perturbau pacea și progresul oriunde mergeau, și puteau fi oriunde.

Charles învățase că se concentrau în anumite orașe și ocupații, cel mai notabil în politică. Politicienii și birocrații din Washington erau demni de disprețuit. Se identificau singuri, erau vizibili și în văzul tuturor, dar dependenți de susținătorii lor. Adevărata putreziciune provenea de la

9 Iago și Othello sunt personaje din tragedia lui William Shakespeare *Othello*, unde Iago, prin manipulare și răutate, distruge viața lui Othello.

acoliții care profitau controlând întregul aparat din culise, ascunși de privirile tuturor. Se coagulaseră ca sistemul imunitar al corpului împotriva unei bacterii străine atunci când drogul lui Charles, Sybillene, a început să amenințe să aducă rațiunea în societate. Uniți în dorința de a-l elimina pe Charles Knight și Sybillene, apăruseră ca gândacii din fiecare sector - firește, din industria pharma, dar și din finanțe, mari corporații, media, academia, militar, biserici, toți colecatorii de rente din status quo. *Sistemul*: unii îl numeau Statul Paralel sau Statul Profund.

Ei erau dușmanii și îl atacaseră. Avea un drept natural de a se apăra. Existau foarte puține lucruri bune în legătură cu o perioadă îndelungată în închisoarea federală, dar aceasta îi permitea să formuleze un plan de contraatac. Scenariul ideal ar fi fost să răstoarne întreaga structură coruptă, dar asta era complet nerealist... o zi de vis fără concentrare. Nu avea prea mult sens să atace guvernul în sine; oamenii ar putea să se plângă, dar le erau loiali pentru că credeau că trăiesc într-o democrație. A fi „antiguvernamental” ar fi fost contraproductiv, punându-l în oala murdară alături de rednecks îmbrăcați în haine de camuflaj la o extremă și comuniști la cealaltă. În plus, guvernul era doar un instrument. Problema era etica eșuată a tipului de oameni care aleg să folosească acel instrument.

Politicienii? Funcționarii aleși? Era în van să-i atace. Dacă unul dintre ei ar face parte din rândurile celor dispăruți, zece alții, mai periculoși, ar aștepta în culise.

Problema reală erau păpușarii, acoliții, care foloseau guvernele succesive pentru a se îmbogăți și a se proteja, menținându-i pe cei slabi de înger în ignoranță și confuzie. Ei erau responsabili nu doar pentru că l-au băgat în această închisoare, ci și pentru degradarea societății în sine. Cel mai important, erau indivizi discreți care cu greu puteau fi identificați și trași la răspundere.

Își va îndrepta atenția asupra lor.

Charles și-a cristallizat planul, urmând să-l implementeze la eliberare. Totuși, realitatea a intervenit în planificarea sa.

Într-o zi, la ora 15:00, a fost condus la birourile administrației, unde directorul l-a informat că, din cauza comportamentului său necorespunzător, sentința suspendată fusese parțial revocată. Va fi transferat la un alt FCI - institut federal corecțional - iar timpul său ar putea fi prelungit, poate chiar pe o perioadă indefinită. Charles a început să-l întrebe pe director: ce comportament necorespunzător? Dar știa mai bine.

Judecătorul Warren Thomason - omul care suspendase cea mai mare parte din sentința sa și care astfel aruncase niște nisip în roțile Statului Paralel - se retrăsese imediat după aceea. Retragerea forțată l-a lăsat pe Charles fără ceea ce rușii numesc krysha - o acoperire - și la mila celor care conduc. Putea putrezi în închisoare timp de două decenii.

Și asta schimba totul.